

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 47/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť D. K., zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Baloghovou, Madačova 7, Ružomberok, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a namietaného porušenia čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1 Nt/46/2013 zo 4. septembra 2013 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 Tos 90/2013 z 30. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. decembra 2013 doručená sťažnosť D. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Nt/46/2013 zo 4. septembra 2013 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) a Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tos 90/2013 z 30. októbra 2013 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 1 T/103/2010 zo 7. júla 2010 schválil dohodu o vine a treste medzi sťažovateľom a prokurátorom Okresnej prokuratúry Ružomberok (ďalej len „prokurátor okresnej prokuratúry“) za spáchanie prečinov výtržníctva, porušovania domovej slobody, krádeže a neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty a tiež zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa príslušných ustanovení Trestného zákona a sťažovateľa odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne.

Ďalším rozsudkom sp. zn. 1 T/129/2010 z 11. októbra 2010 okresný súd schválil dohodu o vine a treste medzi sťažovateľom a prokurátorom okresnej prokuratúry za spáchanie prečinu nebezpečného vyhrážania a uložil mu súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 9 mesiacov nepodmienečne. Týmto rozsudkom bol zrušený výrok o treste rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T/103/2010 zo 7. júla 2010.

Dňa 6. mája 2013 podal sťažovateľ návrh na povolenie obnovy konania, ktorú odôvodnil tým, že nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 bola zrušená veta za bodkočiarkou v ustanovení § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorou sa prikazovalo súdu ukladať trest odňatia slobody nad jednu polovicu trestnej sadzby určenej podľa prvej vety § 41 ods. 2 Trestného zákona.

Okresný súd uznesením sp. zn. 1 Nt/46/2013 zo 4. septembra 2013 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania vedeného pod sp. zn. 1 T/129/2010 zamietol z dôvodu, že v danom prípade neboli splnené podmienky uvedené v ustanovení § 394 ods. 1 Trestného poriadku a samotná existencia nálezu ústavného súdu nie je dôvodom na povolenie obnovy.

Proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd zamietol.

Sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 a nasl. ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru v tom, že „súdy nemali za to, že sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania, hoci samotný odsúdený uviedol, že v priebehu konania o obnove konania sme viackrát poukázali na skutočnosť, že účelom podania návrhu na obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 1 T/129/2010 je v konečnom dôsledku dosiahnuť obnovu konania vo veci vedenej Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 1 T/103/2010...

Trest uvedený v tomto rozsudku bol určený aplikáciou ust. § 41 ods. 2 TZ v znení účinnom pred vydaním nálezu Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011, teda súd pri určovaní trestu uvedeného v tomto rozsudku vychádzal z trestnej sadzby 55 až 128 mesiacov. V prípade, že by súd aplikoval pri vydávaní rozsudku ustanovenia použité pri určovaní trestu v aktuálnom znení /teda akceptujúc nález ÚS/, určoval by trest v rozpätí 24 až 128 mesiacov. V danom prípade by teda do úvahy prichádzalo uloženie trestu podstatne nižšieho, dokonca s možnosťou podmieneného odkladu výkonu tohto trestu. Preto máme za to, že v danom prípade sú splnené zákonné podmienky na obnovu konania vo veci 1 T/103/2010, avšak takýto návrh nie je možné v súčasnosti podať, nakoľko tomu bráni rozsudok 1 T/129/2010-153 zo dňa 11. 10. 2010, ktorým bol o.i. zrušený výrok o treste uložený rozsudkom 1 T/103/2010.

V tomto prípade trest uložený okresným súdom je v rozpore s čl. 49 Ústavy SR... Konajúce súdy vydaním napadnutých rozhodnutí znemožnili uloženie zákonného trestu.“.

Postupom okresného súdu bolo sťažovateľovi „odopreté, aby sa domáhal obnovy konania v konaní sp. zn. 1 T/103/2010. Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2Tos/90/2013-38 zo dňa 30.10.2013, ktorým zamietol sťažnosť odsúdeného, došlo aj k porušeniu ústavného čl. 46 ods. 2“.

Na základe uvedeného sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Právo D. K. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru..., právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 49 ústavy... Uznesením Okresného súdu... č. k. 1 Nt/46/2013-25 zo dňa 04. 09. 2013 a Uznesením Krajského súdu... č. k. 2 Tos/90/2013-38 zo dňa 30. 10. 2013 porušené boli.

Uznesenie Okresného súdu Ružomberok č. k. 1 Nt/46/2013-25 zo dňa 04. 09. 2013 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu... na ďalšie konanie.“

Okrem toho sa sťažovateľ domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € a náhrady trov konania v sume 275,94 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Sťažovateľ v petite sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a porušenia čl. 49 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na povolenie obnovy konania v jeho trestnej veci z dôvodu neexistencie podmienok obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku, ako aj uznesením krajského súdu, ktorým bola jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá.

1. K porušeniu označených práv uznesením okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takýmto právom neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem

iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody.

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť. Sťažovateľ sťažnosť podal a krajský súd o nej uznesením rozhodol. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv uznesením okresného súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu

Sťažovateľ poukazuje na to, že *„účelom podania návrhu na obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 1 T/129/2010 je v konečnom dôsledku dosiahnuť obnovu konania vo veci vedenej... pod sp. zn. 1 T/103/2010...“*

Trest uvedený v tomto rozsudku bol určený aplikáciou ust. § 41 ods. 2 TZ v znení účinnom pred vydaním nálezu Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011, teda súd pri určovaní trestu uvedeného v tomto rozsudku vychádzal z trestnej sadzby 55 až 128 mesiacov. V prípade, že by súd aplikoval pri vydávaní rozsudku ustanovenia použité pri určovaní trestu v aktuálnom znení /teda akceptujúc nález ÚS/, určoval by trest v rozpätí 24 až 128 mesiacov. V danom prípade by teda do úvahy prichádzalo uloženie trestu podstatne nižšieho, dokonca s možnosťou podmieneného odkladu výkonu tohto trestu. Preto máme za to, že v danom prípade sú splnené zákonné podmienky na obnovu konania vo veci 1 T/103/2010, avšak takýto návrh nie je možné v súčasnosti podať, nakoľko tomu bráni

rozsudok 1 T/129/2010-153 zo dňa 11.10.2010, ktorým bol o. i. zrušený výrok o treste uložený rozsudkom 1 T/103/2010.“.

Ústavný súd konštatuje, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/103/2010 rozhodol rozsudkom zo 7. júla 2010 tak, že schválil dohodu o vine a treste medzi sťažovateľom a prokurátorom okresnej prokuratúry za spáchanie prečinov výtržníctva, porušovania domovej slobody, krádeže a neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty a tiež zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa príslušných ustanovení Trestného zákona, a sťažovateľa odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne.

Ďalším rozsudkom sp. zn. 1 T/129/2010 z 11. októbra 2010 okresný súd schválil dohodu o vine a treste medzi sťažovateľom a prokurátorom okresnej prokuratúry za spáchanie prečinu nebezpečného vyhrážania a uložil mu súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 9 mesiacov nepodmienečne. Týmto rozsudkom bol zrušený výrok o treste rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T/103/2010 zo 7. júla 2010.

Dňa 6. mája 2013 podal sťažovateľ návrh na povolenie obnovy konania, ktorú odôvodnil vydaním nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012.

Okresný súd uznesením sp. zn. 1 Nt/46/2013 zo 4. septembra 2013 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania vedeného pod sp. zn. 1 T/129/2010 zamietol z dôvodu, že danom prípade neboli splnené podmienky uvedené v § 394 ods. 1 Trestného poriadku a iba samotná existencia nálezu ústavného súdu nie je dôvodom na povolenie obnovy.

Proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd zamietol ako nedôvodnú.

Ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu, v ktorom tento súd zhrnul a popísal závery uvedené v uznesení okresného súdu, obsah sťažovateľom podanej sťažnosti a zistil, že sťažovateľovi v danej veci bol umožnený reálny prístup k súdu, keď všeobecný

súd na základe ním podaného návrhu vo veci konal a rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil jasne a zrozumiteľne na s. 3 až s. 11. Toto rozsiahle odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu v konaní o návrhu na povolenie obnovu konania nie je v prípade zamietnutia sťažnosti ani v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu (m. m. II. ÚS 106/05); Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnovu konania totiž neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany trestného konania, ktorá sa domáha jeho obnovy.

Ústavný súd stabilne judikuje, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02, IV. ÚS 181/04).

Z obsahu uznesenia krajského súdu je zrejmé, že tento súd stratu účinnosti časti právneho predpisu na základe nálezu ústavného súdu považoval za skutočnosť súdu skôr neznámu, na základe ktorej zvažoval možnosť povolenia obnovy konania vo veci sťažovateľa posudzovaním splnenia ďalších podmienok ustanovených v Trestnom poriadku na prijatie takéhoto rozhodnutia. Na základe svojich úvah dospel k záveru, že hoci je splnená podmienka existencie novej skutočnosti súdu predtým neznámej, s ohľadom na ďalšie okolnosti predmetnej veci, ktoré podrobne krajský súd v uznesení špecifikoval (závažnosť trestného činu, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, skutočnosť, že sa mu do uloženého trestu kumulovalo aj ďalšie odsúdenie, trestnú minulosť páchatel'a a podobne), nie je v jeho prípade naplnená druhá podmienka povolenia obnovy konania, a síce, že konanie prinesie pre neho iné, priaznivejšie rozhodnutie o treste, a preto jeho sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

Krajský súd tiež zvýraznil, že „*povolenie obnovy konania, na ktorú má dopad nález Ústavného súdu, nie je v každej veci obligatórne. Obnova konania, pokiaľ ide o výrok o treste, by mala slúžiť na nápravu trestu, ktorý sa javí byť neprimeraným v dôsledku použitia ústavným súdom zrušeného ustanovenia, a nie na formálnu nápravu rozhodnutia ako takého v dôsledku použitia zrušeného ustanovenia Trestného zákona...*

... návrh na povolenie obnovy konania nie je dôvodný, pretože pôvodne uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 9 mesiacov nie je v zrejmom nepomere k závažnosti činu, ani k pomerom páchatel'a, a uložený druh trestu nie je ani v zrejmom rozpore s účelom trestu. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že trest je primárne určovaný zákonom (zákonnou trestnou sadzbou), a až sekundárne aplikačnou úvahou súdu o primeranosti výšky uloženého trestu, avšak len v rámci sadzby ustanovenej Trestným zákonom.“.

Okrem toho krajský súd súčasne jasne uviedol, že „v predloženej veci bol odsúdenému D. K. uložený súhrnný trest za 5 prečinov a 1 zločin. Najprísnejšie trestným z nich je zločin obmedzovania osobnej slobody... za spáchania ktorého Trestný zákon umožňuje uložiť trest odňatia slobody v rozpätí od 3 rokov až do 8 rokov. V pôvodnom konaní súd aplikoval ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák., t. j. horná hranica bola zvýšená o jednu tretinu. Teda v pôvodnom konaní prichádzalo do úvahy uloženie trestu v rozpätí od 6 rokov a 10 mesiacov až do 10 rokov a 8 mesiacov. V rámci uzavretej dohody však súd aplikoval ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák., a dolná hranica takto upraveného konečného rozpätia trestnej sadzby bola znížená o jednu tretinu a odsúdenému uložený trest na dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby vo výmere 5 rokov a 9 mesiacov.

K osobe odsúdeného D. K. treba poznamenať, že v odpise registra trestov má od 16. 9. 2005 spolu 8 záznamov o odsúdení...

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, i krajský súd považoval dohodnutý trest, ktorý bol odsúdenému D. K. uložený v pôvodnom konaní rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 1 T/129/2010 vo výmere 5 rokov a 9 mesiacov, uložený v dolnej polovici trestnej sadzby, v rámci ktorej by prichádzalo do úvahy uloženie trestu v obnovenom konaní, t. j. 3 roky až 10 rokov a 8 mesiacov, za trest spravodlivý a v plnej miere odzrkadľujúci stupeň nebezpečnosti spáchaných trestných činov pre spoločnosť, ako aj zohľadňujúci možnosť jeho nápravy. Teda, ak senát Okresného súdu... v predloženej veci návrh odsúdeného D. K. na povolenie obnovy konania zamietol, rozhodol správne a zákonne.“.

Takisto krajský súd zrozumiteľne odpovedal na námietky sťažovateľa, keď uviedol, že „rozsudkom Okresného súdu Ružomberok 1 T/129/2010 bol zrušený výrok o treste z rozsudku 1 T/103/2010. Ak je výrok o treste z tohto rozsudku právoplatne zrušený a odsúdenému D. K. bol uložený nový trest za všetky prečiny a zločin, nie je možné domáhať sa obnovy konania vo veci vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 1 T/103/2010 vo vzťahu k výroku o treste, ktorý neexistuje.“.

S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu vyvedené v uznesení nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných na rozhodovanie o tejto otázke, ktorá mala z hľadiska posúdenia dôvodu zamietnutia sťažnosti sťažovateľa rozhodujúci význam.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej možno vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (m. m. I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru).

Článok 6 ods. 1 dohovoru neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [bližšie Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003. s. 369-370; (m. m. IV.ÚS 382/09, IV. ÚS 403/09)].

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preto dospel k záveru, že námietky sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sú zjavne neopodstatnené, keďže medzi týmto uznesením a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala reálnu možnosť na to, aby na ich základe ústavný súd mohol vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd tak sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne I. ÚS 673/2013).

3. Ústavný súd tiež zistil, že ďalšia časť sťažnosti sťažovateľa sa vyznačuje zmatečnosťou svojho obsahu, ktorá vyúsťuje do nedostatku jednej zo zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti požadovanej ustanovením § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorou je logické, kompaktné a dostatočne určité odôvodnenie návrhu.

Odôvodneniu sťažnosti sťažovateľa takáto kvalita zjavne chýba, pretože ten v sťažnosti žiadnym spôsobom (hoci je právne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) neodôvodnil porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 49 ústavy postupom a uznesením krajského súdu.

Pretože sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje relevantné odôvodnenie (podstatnú náležitosť vyžadovanú § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde) ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (obdobne III. ÚS 604/08, III. ÚS 210/2010 a III. ÚS 238/2013).

Ústavný súd zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Túto úlohu plní práve inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov je advokát povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti

advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 117/05).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2014